

12 มีนาคม 2553

จุดเริ่มต้นของการเดินทาง...พวกเรา 4 คน (พี่มู พี่ชาย นก และก๊วก) นัดรวมตัวกันที่สถานีขนส่งหมอชิตก่อนเวลา 3 ทุ่ม และแล้วก็ถึงเวลาออกเดินทาง ล้อหมุนตอน 3 ทุ่ม 15 นาที (อาจมีคลาดเคลื่อนเล็กน้อย) เย้ๆได้เดินทางออกจากเมืองที่วุ่นวายขึ้นสู่ดอยชะงะที ทีนี้ล่ะสนุกแน่ ว่าแต่ว่า...จะเป็นดอยจริงๆอย่างที่คิดไว้หรือเปล่าก็ยังไม่รู้เลย

พอรถเคลื่อนที่ออกจากเมืองมาได้ไม่นาน พวกเราก็เริ่มนอนหลับเพื่อเก็บแรงไว้ใช้ที่ จ.เชียงใหม่ ดึกว่า ตอนนี่เริ่มสว่างแล้วละ เอาไว้เจอกันอีกทีเมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้วกันนะ ฝันดีนะทุกคน

เวลาตีสามกว่าๆ...ถึงไหนแล้วนี่ อ้าว!นี่เพิ่งถึง จ.กำแพงเพชรนี่นา (รถจอดเพื่อให้ผู้โดยสารได้ทานอาหารที่ครัวต้นกำแพง แต่พวกเราที่ไม่มีใครลงไปทานกัน ตั้งใจนอนกันจริง จริง...)

เย้ ถึงแล้ว!ประมาณ 7 นาฬิกา กับอีก 10 นาทีเศษๆ เราก็มายังตัวเมืองเชียงใหม่ ว่าแต่เราจะไปที่ไหนกันต่อเนี่ยะ พี่มูบอกว่า จุดมุ่งหมายเราอยู่ที่ อ.ดอยสะเก็ด (อ้าวแล้วดอยสะเก็ดที่ว่าจะไป ยังไงกันดี) ว่าแล้วพี่มูก็พาเราเดินมา รอรถตรงข้างๆถนน ได้ขึ้นรถสองแถวที่สภาพเก่าๆเล็กน้อย(เอิ่ม...ดูไปดีๆก็เก่าเอการอยู่เหมือนกันละ) เป็นรถที่ดูเหมือนว่าจะถูกอนุรักษ์ไว้ให้อยู่ที่เมือง

เชียงใหม่(มั้ง) ขึ้นรถมาได้สักพัก รถก็มาจอดตรงใกล้ๆหน้าวัดดอยสะเก็ด และแล้วก็มีคนมารับเราไปยังที่พัก

เฮ้อ! ถึงแล้วนี่ แต่ที่นี้ก็ดูไม่เหมือนดอยเลย เอาเป็นว่าไม่ได้เป็นอย่างที่เราคาดกันไว้เลย ถึงที่พักแล้ว เด็กกำลังพากันรอรถมารับไปโรงเรียน พอเด็กๆไปแล้ว บรรยากาศรอบก็ดูเงียบไปทันทีทันใด คุณหมอทศนีย์(ผู้ดูแลเด็กทุกคนในบ้านแห่งความหวัง) บอกว่า เด็กไปโรงเรียนวันสุดท้ายแล้ว และเดี๋ยวก็จะปิดเทอมรับรองว่าถ้าเด็กๆอยู่ บ้านจะไม่เงียบแบบนี้แน่ ทานข้าวเข้ากับคุณหมอสักพัก ทุกคนก็ขอตัวไปเก็บของ พักผ่อน และทำภารกิจส่วนตัวกันสักพักก่อน จะทำอะไรต่อไป ค่อยมาว่ากันอีกทีแล้วกัน

แยกย้ายกันแล้ว พี่มุกก็ไปโรงเรียนกับคุณหมอนี่ที่โรงเรียนมีงานอำลาน้องๆที่จบม.3 ด้วย คุณหมอก็ชวนไปด้วยกัน แต่ตอนนี้พวกเราเหนื่อยกับการนั่งรถมากๆ ขอไม่ไปแล้วกันนะคะคุณหมอ ...

ตอนบ่ายๆได้ไปที่บ้านพักกาสะลอง เด็กกำลังช่วยกันรื้อโครงหลังคาที่ทำไว้ชั่วคราว เพื่อเตรียมที่จะต่อเติมใหม่ต่อไป วันนี้ได้ช่วยเด็กๆถอนตะปูออกจากแผ่นไม้เก่าเพื่อนำไปใช้อีก เด็กตัวเล็กช่วยกันรดน้ำเพื่อไม่ให้ดินเป็นฝุ่น แอมยังเล่นน้ำกันสนุกเลย เสร็จแล้วก็หมดแรงและหนีไปนอนกันหมดแล้ว ได้เวลากลับไปที่บ้านแห่งความหวัง เดี่ยวตอนค่ำมีภารกิจไปรับเพื่อนๆชาวค่ายที่เดินทางมาจากญี่ปุ่นอีก 6 คน (ตื่นเต็นๆจะได้เพื่อนใหม่อีกแล้ว)

และแล้วก็มาถึงสนามบินเชียงใหม่ เจอแล้ว...! เพื่อนๆชาวญี่ปุ่น ถามชื่อเสียงเรียงนามกันเรียบร้อย (มายู ยูโกะ นาโอชิ ริสสีโกะ ปากุ และพีสมชาย) เสร็จแล้วก็พาเพื่อนไปทานข้าวเย็นที่คาร์ฟูร์ ชื่อของใช้ที่จะต้องใช้ในค่ายและพาไปเดินเล่นรอบตลาดสักพัก

วันนี้เหนื่อยจัง(แต่วันแรกนะนี่)คงเหนื่อยนั่งรถมากกว่า.... ระหว่างนั่งรถเดินทางมายังที่พักก็พูดคุยกับเพื่อนๆ ภาษาไทยบ้าง ญี่ปุ่นบ้าง และภาษามือบ้าง!...เข้าใจบ้าง งงบ้าง เาน้ำถ้าไม่ลองก็ไม่รู้(ว่าจะสื่อสารกันยังไง) เอาเป็นว่าวันนี้ทุกคนเหนื่อยล้า...ได้เวลาอาบน้ำ แปรงฟัน และเข้านอนแล้ว โอยาสึมินาซึย แล้วกันนะทุกคน

13 มีนาคม 2553

โอฮาโย...วันนี้เด็กๆพากันตื่นแต่เช้าเลย แล้วช่วยกันทำความสะอาดบริเวณรอบๆบ้านพัก ทำอาหารเช้าให้พวกเราชาวค่ายทาน เด็กที่นี้ทำอาหารเป็นด้วย ยอดเยี่ยมไปเลย ทั้งเด็กตัวเล็กๆก็ช่วยกันทำหน้าที่และงานต่างๆอย่างขยันขันแข็ง หลังจากนั้นพวกเราก็รับประทานอาหารเช้ากันเสร็จพร้อมแล้ว ก็เดินทางไปปฏิบัติงานที่บ้านพักกาสะลองกันเลย...

ถึงแล้ว...เราจะมาช่วยกันทำงาน งานของเราวันนี้ ก็มีทั้งขุดดิน ขุดหลุม และปรับระดับพื้นที่ดินให้เสมอกัน เพื่อที่จะเตรียมที่ไว้สร้างห้องน้ำ และอีกส่วนหนึ่งก็ไปตัดผนังบ้านพักอีกหลัง เด็กเตรียมตัวทำงานกันเยอะเลย ถ้าอย่างนั้นก็เริ่มลงมือกันเลย

และแล้วทุกคนก็แยกย้ายกันไปปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับ

มอบหมาย เมื่อถึงเวลาพักทานข้าวเที่ยง อาหารมื้อนี้เพื่อนๆชาวญี่ปุ่นมีเติมกันอีกรอบ(ไม่รู้อาหารอร่อยหรือกินเพื่อสะสมพลังงานกันแน่ อันนี้ก็ต้องถามกันเอาเองนะ..)

พอหนังท้องตึงหนังตาก็เริ่มหย่อน และแล้วก็มีคนค่อยๆแอบไปจับตามๆกัน (ว้า...พลังงานที่สะสมมาเมื่อเวลาผ่านไปไม่นานจะกลายเป็นอะไรเนี่ยะ ไม่อยากจะคิดเลย)

ส่วนที่เหลือพอมิแรงกันอยู่ก็สู้ต่อไปแล้วกันนะ สู้ๆ สู้ตาย! บางคนก็ไปช่วยกันขุดดินแดงที่บนคอยเพื่อมาทาสีใหม่ให้บ้านดินหลังเก่า ทีมงานขุดดินแดงหายไปนาน.....มาก!
ปานนี้ ดินหมดคอยแล้วละมัง

เด็กส่วนที่เหลือก็เลยมาช่วยกันขุดหลุมสี่มุม ทำห้องน้ำ อีก 3 หลุม แต่ละหลุมไม่ใช่ง่ายๆเลย โอ๊ย หมดแรงกันไปเป็นแถวๆละ

ได้เวลาเดินทางกลับบ้านแห่งความหวัง สภาพของทุกคนมอมแมมไปด้วยดินและทราย (ดูไปโลกว่าเมื่อเช้าอีก)

ถึงบ้านแห่งความหวังแล้ว...ทุกคนรีบไปอาบน้ำเพราะอยู่นานๆสภาพมอมๆอย่างนี้คงไม่สวยแน่
ไปอาบน้ำก่อนแล้วกันนะทุกคน แล้วค่อยมาเจอกันในเวลาของอาหารมื้อเย็น

หลังจากที่ทุกคนทำภารกิจส่วนตัวแล้วก็มาทานอาหารมื้อเย็นกัน
วันนี้เด็กๆลงมือทำแกงกะหรี่ไก่ให้ทาน เพราะมีผู้มาเยี่ยมเขียนด้วย
เด็กๆขึ้นไปโบสถ์เพื่อนมัสการพระเยซู และร่วมกันร้องเพลง
พิเศษให้แขกผู้มาเยือนฟัง เด็กที่นี้เล่นดนตรีก็ได้ด้วย ยอดเยี่ยมไป
เลย

วันนี้เด็กๆได้แนะนำตัวให้พวกเราได้รู้จัก พยายามจำชื่อน้องๆอยู่ แต่จะจำยังไงไหวแค่กินเดียวตั้ง
50 คน เขาเป็นว่าพี่จะพยายามแล้วกันนะน้อง เพื่อน้องเลยนะนี่

พรุ่งนี้เป็นวันอาทิตย์ เด็กที่นี้นับถือพระเจ้ากันเกือบหมดทุกคน พรุ่งนี้พวกเราเข้าโบสถ์พร้อม
เด็กๆ โปรดติดตามตอนต่อไป ในวันพรุ่งนี้ ฝันดี(กันต่อไปอีกหนึ่งคืน)แล้วกันน้า....

14 มีนาคม 2553

เช้าวันนี้เป็นเช้าวันอาทิตย์เด็กๆ ทุกคนต้องมาโบสถ์เพื่อทำพิธี เพราะเด็กทุกคนที่นับถือศาสนาคริสต์ ทุกวันอาทิตย์เด็กๆทุกคนจะแต่งตัวกันสวยงามมาก น่ารักกันทุกคนเลย แล้วเด็กทุกคนก็

ง่ายๆ น่ารัก โคนใจผู้ชมจริงจริง

พร้อมใจกันสวดมนต์ (สวดมนต์ของศาสนาคริสต์ก็จะเป็นร้องเพลงกันอย่างสนุกสนาน) เพื่อขอพรจากพระเจ้าที่พวกเค้าเคารพนับถือ ทั้งเด็กที่บ้านกาสะลองและบ้านแห่งความหวังมีการแสดงเต้น โชว์ พวกชาวค่ายที่มาก็ชอบมาก แอบมีขยับแขนขยับขานิดหน่อยเพราะเป็นเพลงสนุกและเป็นเพลงที่แต่งขึ้นเองโดยพี่เจแห่งบ้านกาสะลอง ทำเต้นก็จะ

เมื่อจบการแสดงและทำพิธีทางศาสนาแล้วเด็กก็ไปประชุมกัน โดยมีคุณหมอทศนีย์เป็น(ประธานในองค์ประชุม) ส่วนพวกว่างงานอย่างเราจะทำอะไรนอกจากการนอนหลับพักผ่อนเอาแรงไว้ (กินอย่างเดียว) แต่ไม่นานเสียงสวรรค์ก็มาโปรด (นี่มันเที่ยงแล้วพวกว่างงานได้กินข้าวอีกแล้ว) แกรมมือนี้เป็นข้าวซอยแสนอร่อยด้วยชิมิรีจะปล่อยให้อาหารดีๆ แบบนี้พลาดกระเพาะเราไปได้ สะสะสะ

เฮ้อออ!!!! แอบมีเสียงออกมาจากปลั่งภายใน (ก็อาหารเค้าอร่อยนี่หนา) ในเมื่ออิ่มแล้วหนังท้องตึงหนังคาก็หย่อนมันเป็นสัญธรรมชาติอยู่แล้วก็ต้องพักผ่อน

นอนได้ไม่กี่โมงยามก็ถึงเวลาออกเดินทางไปที่หมายตาของนักshop เฮ้อๆ เป็นที่ไหนไปไม่ได้ก็ถนนคนเดินไง(แต่อาจจะมีส่วนที่

ไม่สามารถเดินได้เพราะไม่ใช่คน อีอิอิอิ) ของที่นั่นเยอะมาก เวลาเดินน้อยมากกกกจนเดินได้แค่แถวเดียวเพื่อนที่มาจากญี่ปุ่นก็สนุกกับการ shop ไปโดยเฉพาะ คุณลิทซีโกะสุดยอดนักshop ของโลก เพื่อนๆ แต่ละคนก็ชอบแตกต่างกันออกไป แต่ที่น่าประทับใจและประหลาดใจมากคือ เพื่อนที่ชื่อนาโอชิ แหม! ทำเป็นว่าจะซื้อของไปฝากเพื่อนที่ญี่ปุ่นเราก็เลือกให้กลัวไม่ถูกใจแต่ผลสุดท้ายก็ซื้อเป็นของขวัญให้เพื่อนคนไทยสามคน แหม!!! น่าประทับใจที่สุดดดด

ถึงเวลากลับบ้านแล้วเที่ยวเหนื่อยมากแล้ว แต่ก็สนุกมากกกกกรกกรกกรก แกรมได้กินอะไรอร่อยๆ เยอะแยะไปหมด พอมาถึงที่บ้านแห่งความหวังต่างคนก็ต่างหมดสภาพกันไปตามๆ กันเหนื่อยสุโข่ยย

15 มีนาคม 2553

หลังจากพักมา 1 วันเต็มๆ...วันนี้ก็ต้องทำงานกันอีกแล้ว ทุกคนแยกย้ายกันไปทำงานตามกลุ่มต่างๆ

กลุ่มหนึ่งถูกแบ่งให้ไปขัดผนังบ้านที่เอาทวายนาวไว้ให้เรียบ
ทำไปนานๆเข้าฝุ่นที่ขัดออกมาก็ตกใส่หัวเพื่อนๆเต็มไปหมด
(จนกลายเป็นนางพญาผมขาว) ขัดกันจนเสร็จเรียบร้อย
เพื่อนๆก็ดูเหมือนคนแก่ไปเลย

เราตามมาดูอีกกลุ่มหนึ่งที่กำลังขมกเขม้นกับการขุดหลุมส้วม(ดีกว่า) ขุดเท่าไรๆทำไมมันยังลึกไม่พออีกทีนะ!

พอหลุมลึกลงไปแล้วก็
ไปขุด เพราะถ้าตัวเล็กๆ
ลำบากแน่ๆ (น้องๆแอบ
จะได้เอาดินกลบ
ก็ที่ขุดๆกันมานะ...มัน

ต้องหาคนที่ตัวสูงๆสักหน่อยที่จะลง
ล่ะก็...รับรองว่าขึ้นมาจากหลุม
เขวกันว่าขุดเสร็จแล้วก็ให้พี่ๆลงไป
เหมๆๆ...ทำไมใจร้ายกันจังเลยนะ)
ลึกจริงจริงๆง

พอตอนบ่ายๆมีคนพากันมาช่วยทาสีบ้านดินเยอะเลย...ต้มกาวเป้งเปียกแล้ว ก็ช่วยกันกวนกาวให้
ความร้อนในกาวลดลง อีกส่วนหนึ่งก็ช่วยกันทุบดิน ช่วยกันร่อนดินให้เป็นผง เมื่อกาวเย็นแล้ว ก็
นำดินที่ร่อนมาผสมกับกาว นวดดินและกาวให้เข้าเป็นเนื้อเดียวกัน พี่ๆใส่น้ำมันพืชและนมจืดลง
ไปในดินที่กำลังนวดด้วย(แต่พี่ๆบอกว่าพี่ก็ลืมไปแล้วว่าใส่ลงไปเพราะอะไร- จำได้แล้วจ้า ... น้ำมัน
พืชใส่เพื่อให้ลื่น+กันน้ำได้นิดหน่อย ส่วนนมใส่ให้ร่อย .. เอ๊ย! ให้เหนียวและเม็ดสีจับตัวดี ตำรา
ท่านว่าไว้อย่างนั้น) เมื่อนวดดินให้เข้ากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เตรียมตัวนำดินไปทาเป็นสีใหม่ของ
บ้านดินได้แล้ว เฮ้อๆ...ไปลงมือกันเลย

ดินที่ไปขุดมามีสีไม่เหมือนกัน ก็เลยต้องอาศัยการทดลอง
ผสมดินหลายครั้งมากๆ แต่ก็เป็งานที่สนุก เด็กๆชอบมา
ช่วยกัน(เล่น)นวดดิน งานทาสีบ้านดินเป็นงานที่เด็กได้ใช้
ฝีมือช่วยกันอย่างเต็มที่ ถ้าผลออกมาเสร็จแล้วดูสวยแบบ
แปลกๆ ไม่เหมือนใครๆ! ก็ไม่ต้องสงสัยกันนะคะ เพราะ
เด็กๆช่วยกันทำงานสุดฝีมือ มันอาจจะเป็ทั้งศิลปะและคิ
ลปะอะรวมๆอยู่ในงานชิ้นเดียวกัน สวยแค่ไหนก็ดูเอง

แล้วกันนี่...

ทำงานมาเกือบถึงบ้ายๆ เพื่อนชาวญี่ปุ่นก็หมดแรงอีกแล้ว ค่อยๆหนีไปนอนพักกัน ไม่รู้่วงนอนหรือว่างานหนัก (น่าฉงนจังเลย)

แต่เด็กๆที่นี่สิ...แบดเตอร์ยังดีทุกคน ไม่รู้ไปแอบซาร์จกันมาตอนไหน ไม่รู้จักเหน็ดไม่รู้จักเหนื่อยกันเลยหรือยัง ใจ เล่นก็เต็มที่ ทำงานก็ไม่มีอู้(ขนาดเป็นคนเหนือ...ก็ยังไม่รู้จักอู้กันอีกนะ) พวกพี่ๆ นับถือเลยนะเนี่ยะ!

เด็กๆพาพวกเราไปที่สระน้ำ มีคนจะไปหว่านแหด้วย สุดท้ายไม่ได้ปลากลับมาสักตัวเลย ไม่รู้ว่าที่ไม่มีนะ.... ไม่มีปลา(ในสระ) หรือว่า (คนหว่านแห)ไม่มีฝีมือกันแน่ สุดท้าย.....พวกเด็กๆก็เลยพากันกระโดดเล่นน้ำ ช่วยไม่ได้... ก็อากาศมันร้อนนี่นาพี่ๆ

ถึงเวลากลับบ้าน... วันนี้มีผู้เยี่ยมเยียน(อีกแล้ววาว....) เด็กๆก็ช่วยกันทำ “แกงกะหรี่ไก่” (อีกแล้ววาว) แต่เด็กก็ฝีมือไม่ตกเลย เพราะแกงยัง ใจคนทานก็ยังไม่อร่อยยยย...อร่อย ขอบคุณน้องๆ สำหรับอาหารมื้อนี้

ทานข้าวเย็นเสร็จแล้วเด็กๆก็เตรียมขึ้นโบสถ์เพื่อนมัสการ ร้องเพลงกับผู้เยี่ยมเยียน และเขาเหล่านั้นก็มีขนมมาแจกให้กับเด็กๆด้วย ก่อนกลับก็ถ่ายรูปกับเด็กๆ ดึกมากแล้ว เด็กๆก็ต้องเข้านอน...ฝันดีนะคะ ราตรีสวัสดิ์

16 มีนาคม 2553

วันนี้ชาวค่ายตื่นขึ้นมากันแต่เช้า...อากาศดีจัง แต่ละคนก็รีบทำภารกิจให้เสร็จเร็วๆ เสียงเด็กๆดังแจ๊วๆอยู่รอบๆ มองไปเห็นเด็กๆ กำลังช่วยกันเก็บเศษใบไม้และขยะรอบบ้านแห่งความหวัง เสร็จแล้วเด็กๆก็ตีระฆังเรียกเพื่อนๆมาทานข้าว พวกเราก็รีบมาทานข้าวเช่นกัน จะได้รับออกไปทำงานที่กาสะลองเหมือนเช่นเคย

ถึงบ้านกาสะลองแล้วเด็กๆก็ไม่รอช้ารีบไปประจำยังที่ทำงานของตัวเอง เด็กที่นี้รู้จักรับผิดชอบงานที่ตัวเองได้รับมอบหมาย ต้องขอชื่นชมผู้ดูแลและสอนเด็กๆด้วย

ทุกคนช่วยกันขุดหลุมส้วมให้ลึกลงไปจนใกล้ความจริงแล้วละ พยายามอีกนิดนะ สู้ๆ แต่ส่วนใหญ่ก็ไปช่วยกันที่บ้านดิน เพราะเด็กชอบทาสีบ้านดินกันมาก

เฮ้อ! เร็วๆเข้า ช่วยกันๆ...ทูปดิน ร่อนดิน กวนกาว ผสมดินน้ำ....เสร็จแล้วจะได้ เตรียมตัวลงมือทาสีกัน

เด็กๆและพี่ๆทั้งชาวไทยและญี่ปุ่นช่วยกันทำงานอย่างสนุกสนานกันทั้งวัน บางคนก็เริ่มหมดแรงไปอีกแล้ว วันนี้งานคืบหน้าไปพอสมควรแต่ก็ยังไม่สำเร็จตามเป้าหมาย เอาไว้สู้ต่อในวันพรุ่งนี้

ถึงเวลากลับบ้านแห่งความหวังกันอีกแล้ว วันนี้ก็ผ่านไปอีกวัน ได้ทำงานร่วมกับเด็กๆ และก็เริ่ม

สนิทกับเด็กๆพอสมควรแล้ว น้องที่นี้น่ารัก เป็นเด็กดี และมีความสามารถแตกต่างกันไป วันที่มาถึงเชียงใหม่วันแรก พี่มูบบอกว่า เด็กที่นี้ทำได้ทุกอย่าง พวกเราก็ยังคิดในใจว่า จริงหรอเนี่ย...เราอยู่ที่นี่กับเด็กๆก็หลายวันแล้ว เริ่มรู้และเชื่อแล้วละ ว่าเด็กที่นี้ทำได้ทุกอย่างจริงๆ!.

ขอดเยี่ยมไปเลยยยยย....

17 มีนาคม 2553

อรุณสวัสดิ์...สำหรับอีกเช้าที่คอยสะเก็ด อากาศที่นี้เย็นสบายดี ทำให้ทุกคนสดชื่นกับการตื่นเช้า พร้อมกับได้ยินเสียงเด็กๆช่วยกันทำความสะอาดเหมือนทุกๆวันที่ผ่านมา หวังว่าวันนี้คงเป็นอีกวันที่ทุกคนมีพลังพร้อมที่จะสู้กับงานที่รออยู่ที่บ้านกาสะลอง ช่วยกันเต็มที่จนกว่างานจะสำเร็จเนื้อละอ่อนน้อย...

ถึงกาสะลองแล้วก็เหมือนเช่นเคย เด็กบางคนช่วยกันเตรียมอาหารเพราะกองทัพต้องเดินด้วยท้อง บางคนก็ไปที่หลุมส้วม ซุดๆๆๆๆกันใหญ่เลย และบางคนก็อยู่ที่บ้านดิน ทาสีบ้านดินใกล้เสร็จแล้ว กองทัพมดงาน ช่วยกันมานานก็คงเสร็จแน่นอน

เหลือทาสีด้านในบ้านดิน แต่ไม่น่าเชื่อข้างในใช้เวลาแค่ไม่นานก็ทำเกือบหมดทุกด้านแล้ว น่าปลื้มใจจริง ที่ละอ่อนน้อย มาช่วยพี่ๆทำงาน

เย็นนี้จะมีหมูย่างเลี้ยงเด็กๆและพวกเราที่ร่วมกันทำงานถึงเวลาแล้วทุกคนก็ไม่รอช้าหลังจากทำงานกันมาเกือบทั้งวัน กระเพาะก็เริ่มเรียกหาอาหารเย็น น້าย่อยทำงานแล้ว พวกเราและเด็กๆขอตัวไปอย่างหมูกินกันก่อนนะคะ....

โออิชิๆๆๆๆๆ...

พอหนังท้องตึงหนังตาาก็เริ่มหย่อน ดึกพอสมควรแล้ว พี่ขอตัวเดินทางกลับไปพักที่บ้านแห่งความหวังก่อนนะ ละอ่อนกาสะลอง ฝันดีค่ะ

18 มีนาคม 2553

เช้าวันนี้ต้องช่วยกันเก็บรายละเอียดบ้านดินที่ทำไว้ให้เรียบร้อย แต่เมื่อคืนฝนก็ตกลงมา สีบ้านดิน หลุดบ้างเล็กน้อย ทุกคนทำงานเต็มที่ หลุมส้วมขุดเสร็จแล้ว น้องบางคนก็เลยมาช่วยซ่อมสีบ้านดิน บางคนก็ไปช่วยพี่เจทำบ้านอีกหลังหนึ่ง และบางคนก็ไปช่วยกันเทพื้นปูนห้องน้ำหลังใหม่ และแล้วความสำเร็จก็ใกล้เข้ามาทุกที

หลังอาหารกลางวันมือนี่ มีไอติมเลี้ยงเด็กๆด้วย ละอ่อนน้อยพากันกิน ไอติมจนพุงกางเลยล่ะ

กินเสร็จแล้วก็ต้องช่วยกันทำงาน งานที่ช่วยกันทำหลายวันที่ผ่านมา ก็สำเร็จไปได้ด้วยดีวันนี้เป็นวันสุดท้ายที่พี่ๆจะ来帮助เด็กๆทำบ้านดิน เต็มที่สุคฝีมือไปเลยน้องๆ....

พายุพัด ลมแรง ต้องรีบกลับบ้านแห่งความหวังแล้วล่ะ พวกเราก็เลยพากันกลับบ้าน พอถึงบ้านยังไม่ทันไรฝนก็เทลงมาอย่างหนัก ดินะที่พวกเรารีบมาถึงก่อน ไม่อย่างนั้นฝ้าฝนลมแรงมาถ่าบากแน่ๆ

กว่าจะได้ทานข้าวกัน หิวแทบแย่ เพราะต้องรอให้ฝนหยุดก่อน ถึงจะเดินไปทานข้าวใกล้ห้องครัวได้ เพราะฝนสาดแรงมาก

หลังจากทานข้าวเสร็จ...คุณหมอก็มาพูดคุยกับพวกเรา ที่ที่พัก ก็เลยคุยกันยาววว...เลย

เพื่อนๆชาวญี่ปุ่นสอบถามเกี่ยวกับการที่คุณหมอสองคุณแลเด็กๆตั้ง 50 คน มีวิธีอบรมสั่งสอนน้องๆอย่างไร เด็กๆอยู่ด้วยกันเป็นอย่างไรบ้าง เคยทะเลาะกันบ้าง

หรือเปล่า แล้วเด็กๆบางคนที่ไม่ม่มีพ่อแม่แล้วน้องๆอยู่อย่างไร ถ้ามความเป็นไปเป็นมาของเด็กๆแต่ละคน ถ้ามว่าน้องๆที่เป็นชาวไทยภูเขามมีปัญหาเรื่องสัญชาติหรือด้านอื่นๆบ้างหรือเปล่า พี่มุกก็ต้องเป็นล่ามแปลยาวเลย คุยกับคุณหมอนจนดึก ได้รู้จักเด็กแต่ละคนมากขึ้น บางคนมีชีวิตที่น่าสงสาร แต่น้องๆก็ยังคุร่าเริงสคไสในความเป็นเด็ก

แม้เด็กที่นี้หลายคนจะขาดหลายสิ่งหลายอย่างที่สำคัญในชีวิตไป แต่หัวใจของน้องๆแข็งแกร่งเกินกว่าเด็กด้วยซ้ำ น้องที่นี้เป็นเด็กฉลาด น่ารัก มีความสามารถ และอีกหลายๆอย่างที่ทำให้พวกเราที่เพิ่งได้มารู้จักกับน้องเกิดความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างมาก

ตลอดระยะเวลาที่อยู่ค่ายแห่งนี้ แม้จะเป็นช่วงเวลาที่ไม่ยาวนานนัก แต่ก็ทำให้เราารู้ถึงชีวิตของเด็กๆแต่ละคนพอสมควร

เด็กๆทำให้พวกเราเห็นว่า การให้มีค่ามากแค่ไหนเวลาได้เห็นรอยยิ้ม ได้ยินเสียงหัวเราะของเด็กๆ มันสุขใจอยู่ลึกๆที่ได้สัมผัสกับความรู้สึกและช่วงเวลาอย่างนี้

การได้คุยกับคุณหมอที่ได้ดูแลเด็กๆมาหลายปี ทำให้รู้ว่าคุณหมอมีเทคนิคที่จะอบรมเด็กแต่ละคนในหลายๆเรื่องอย่างไร

พวกเราคิดว่าบางครั้งการทำเพื่ออะไรบางอย่างมันก็ต้องใช้เวลา และต้องให้ใจกับสิ่งนั้นไปเต็มๆ คุณหมอเองก็น่าจะเหนื่อยหนักพอสมควร แต่ที่อยู่ได้คงเป็นเพราะ คุณหมอและพี่ๆเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลทุกคน...รักเด็กๆ(มากกว่า)

ภาระที่เหนื่อยหนักของผู้ดูแลจึงกลายเป็นความรักที่ยิ่งใหญ่...ที่เด็กๆมีให้กับทุกๆคนที่อยู่รอบข้างตัวเด็กๆเอง

19 มีนาคม 2553

เช้าวันนี้ไม่ต้องไปทำงานที่กาสะลองเหมือนที่เคย
ทำแล้ว...

แต่...มันน่าใจหายเนอะ เพราะ พี่ๆชาวค่ายทุกคน
ต้องเก็บกระเป๋าเพื่อเดินทางกลับบ้านของตัวเอง
แล้ว

อย่าลืม...คิดถึงพวกเราด้วยนะ! ละอ่อนน้อย

ทานข้าวเช้าเสร็จแล้ว ทุกคนก็เตรียมตัวไปลาน้องๆที่บ้านกาสะลอง

พวกเราไปทานข้าวเที่ยงที่บ้านกาสะลอง เราเตรียมเพลงพิเศษที่จะ
ร้องให้เด็กๆฟังด้วย

จากใจละอ่อนน้อย...(แต่...เอ๋...ทำไมสุดท้ายพวกพี่ๆเค้าด้านนนน...
ร้องให้ให้เราฟังละ) ละอ่อนน้อยก็มีเพลงมอบให้พี่ๆเหมือนกันนะ

งานเลี้ยงต้องมีวันเลิกรา...งานที่ทุกคนช่วยกันทำก็สำเร็จไปได้ด้วยดี

ถึงเวลาที่พี่ๆต้องเดินทางแล้ว

...ขอให้พี่น้องๆเป็นเด็กคืออย่างนี้ตลอดไป...

“พบกันใหม่เมื่อชาติต้องการ”

